

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ

Ο έβδομο πάταρια μιᾶς έπιπλωφόης έπιπλωφόης πολύπατοικίας — έχει σε μιά μάτ' τίς πιὸ φωτικές συνοικίες τοῦ Λονδίνου—αποτελεῖται ἀπὸ καμιά τρι- ανταρχία πλούσιά, ή κελεύθη, ή ποτικό- τριτες τελοστάτων, στὰ δόπια ὥστα πονοκούσηντος έχει δώσει τὴ μεγαλοπε- τή δημοσιά εδιμάτια ἔνεργα καὶ εὐη- λια. Τὰ νοτιώτερα δὲ στὸν πόδον φύλα- θη φωτοζωδίου, ποὺ έχει τὸ κονσά- γιον γ' ἀνεβοκατεβαντὴ τὰ 220 σκαλοτά- πα τῆς σοραίας τέσσερες φυλές τὴν ή- μέα.

Δέν έχει ωστόσο κι' αδικο πον τάχει
βαρφτίσει «εινέργα κι' ειήκας. Θε μιτορούμε μάλιστα νά τά φεζίλια
μάρη γιά επαρπατούν ειδέρα και παρπατούν ειδήλια, γιατί σέ κενών
τό μεθυσικό ίνκρος πον βρίσκουνται, τα δέρνουν δεκατάστασι οι ἄνε-
μοι τῶν δράζην σημειών των δρίζοντος και τά τεσυροφθίλει άτ' τά
πρωτί ής τό βράδυ, δ καλοκαιρινός ήμος.

Ἐλύτης ἦτορ τὸ ρέαν, οὐ κακωπάτως πάσσος.
Ἐλύτης προῖται ἀδόκιμος, γάλη ἔναντι ἀτ' τοῖς ἐνοικιαστάς, τὸν ποιητάκον
Ἄρθρου. Κοντεύει μεσημέρι, δηλαδὴ γάλη ὅλη τὸν ἄλιον κόσμον, μά
δι Ἀρθρόν κομιᾶται Τελίου· μᾶλιστον κάνει πάσι κομιᾶται— Σειτάν
οὐδὲν στὸ ἕναμον σανίδιο τοῦ δῆθεν κρεβατιού του καὶ σκετασμέ-
νος μὲ μᾶλιν κουβέντος ποὺ μοκάζει περισσότερο μὲ σειτόνι.

Ἐξοῦ τὸ κύριον ἡλέτε ἀτ' τίς θεατές ἀπόδεσεν ἐγκύρων δέρματος.
Ἐξοῦ τὸ κύριον ἡλέτε ἀτ' τίς θεατές ἀπόδεσεν ἐγκύρων δέρματος,
τριπολά μισοζημένου πίσω ἀτ' ἀριστών τῆς ἀνα-
θεταὶ μεταποιήσεων καταχνίας, ἐνώπιον μέσον στὸ δημάρτιον τοῦ Ἀρθεων κυ-
ριαρχεῖ δημορχασία Σινθρίζα, ἢ διπάλιον ἔχει γαντζώσει στὰ κυρεάδα
της δέκτηλα τὸ κορδι τοῦ ποιητάρων μαζ και τὸ κάνει νά τοντου-
ρίζει ἀπό πάνυγκάστα — κατίτεγνικά ασφαλῶς! — οἵη.

Τοία δεῖλα ζητήματα στήν εργασταράνω πόδα της ποντικοφωλῆας του, ἀναγκάζουν τὸ μισθωταγωμένον "Αρθυρόν νὰ πεταχῇ ἀπό τὸ κρεβάτι του. Τὰ δόντια του κρατάλιζουν σάν σπασιδίκες καστανιέτες καὶ τὰ πόδια του βὰ χορταρδόσαν, καθώς ἥρθαν σ' ἐπαφή μὲ τὸ γκράν πάτωμα, ἢν δὲν ῥίξῃ τὴν πρόνοια δ' "Αρθυρό μας νὰ κομητήθῃ ἄποθεσάδες μὲ τὰ πατούτσια.

‘Οστέο, ἔκπνανές “γὰ τὴν πόρτα, τὴν ἀπίσια κεὶ” ἀνοίγει. Μιά χαριτωμένη λέπτη, λιχουμή κοπέλλα, μιδαίνει τὸ κατώφλι, μτωνεῖ στὸ δωμάτιο τὸ “Αρθοντικό”, σφίγγει τριπεργόν τὸ κέρι του — «Εἶνα γίλινδρο χαυμένειο στὰ κεῖλη της — καὶ φυσιοῦσει :

—Καλημέρα, "Αρθουρ.... Κουμάσαι μέδια ;....

Ο Ἀγθώνος μαζ., ἔσπειρε τὴν ἀτροσδόκητη ἐπιστρεψιν
τῆς Νίκης — ἔτοι τῇ λειτουργίᾳ τῶν παρονταῖς οὐνε, ἀγαπητοῖς μαζ
ἀναγνωσταῖς — θέλει κάτι νὰ τῆς πᾶ, μὰ τὰ σαγρόνα του, πὸν γορ
χογυπονῶν σάν πολύνιδο — ἀπαλᾶς ἀπὸ συγκίνησι — τὸν ἐμπο
δίζουν νὰ ἔστοι μήπῃ λέξει.

Μά, ἐν ἐποδίζεται ὁ ποιητής
αυτὸς ἀπὸ λόγους εἰσαντέρως βί-
ασσος νὰ μάθηται, δὲν ἐποδίζεται
καθόλου νὰ ταξιδεῖ τὸ δεῖξι του
μπράτσου γύρω στὸ λυγερὸ και-
μάχο τῆς κοπέλαις καὶ νὰ τὴν
τραβήσῃ παραμέσα, κλείνοντας
τὴν πόστα συγκρόνως.

Ἡ Νιόλιν του τὸν κυττάεις γηινά, ἔξαρσοισινέ νά τοῦ χαριο γεινάν και βλέποντάς τον ποὺ τυφωτόζει, τὸν τύλιγε στοργήνα μὲ τὸ μάλινο σάλι της και τὸν ἀνάγαξει — στρώχιντάς τον ωλακά — νά καθήση στὴν ἔκον τοῦ κρεβατίου του.

—Πῶς ήταν αὐτὸ τὸ ξαφνικό, καλή μου Ντόλλυ; ρωτάει τέλος δὲ Ἀρθουρός. Πῶς μᾶς θυμήθηκες πρωί-πρωτί;

‘Η Ντόλλυ μας —η Ντόλλυ
του δηλαδή— τὸν κυπτάζει μασ-
αυστηρά, τὸν φοβερίζει μὲ τὸ
δαχτυλάκι τῆς καὶ τοῦ λέσι :

—Δέν ντρέπεσαι, καλέ. Προϊ-
πρωι είν' άκουμα, ή μετρημέρι;...
Σκέψου πώς σχολάσαμε γιὰ φα-
γητό άτ' τὸ ἐργοστάπο ποὺ δου-
λεύον. "Ἄς είνε... "Ελά νά φα-
με κάπι μαζή καὶ τρώγοντας τὰ
λένια...

‘Αγωνία καὶ ἀμηχανία ζωγρα-
φίζεται στὸ ποδόσωπο τοῦ παιπτοῦ

μας, μόλις ἀσύνετο ἐκεῖνο τὸ φωβερὸν «ἕλα νὰ τραψε κάτιο, καὶ τὰ μάτια του παιχνιδιώντων τρομαγμένα πρὸς τὸ συρτάρι του τραπεζοῦντον, μέσα στὸ διπόνι είνε σίγουρος —πολὺ σίγουρος, δυστυχώς — πώς δὲν ιτάρχει ούτε τε ξεφορτώματο.

Μά γονίγκωφα ή μορφή του ξαναπινεφάζει, γιατί τά θρούσματα χαροπίδων που ξετυλίγονται, τραβούν την προσοχή του πρός τη λεπτά κι' ώχρα χεράσα της καλής του: Κλείνουν δυό δρεχτικά κατάλευκα φωνάκια, τά χαρτιά αυτά, συντροφεομένα — τά καϊμένα— κι' άπο αρκετές γαγανολιστικές φεύγεις σαλαμών και μουσταδέλλας! «Τῶν φρονίμων ὀλίγας. Ξέρεις άπο παροιμίες, φαίνεται, δη ποιητής μας, και δίχως πολλές πονθέτες και διατίστωσης, οίχεται στά λουκουλίεια ἐκείνα φαγητά, κι' ἐνώ ή γεμάτες άπο λατρεία ματιές του βυθίζονται στα γαλακτώματά της ἀγαπημένης του, τά σαγόνια του δουνένουν μὲ γονίγκοφο θυμό, κρατώντας κι' αυτά τὸ εἰσιο στά σαγονάκια τῆς τρωφεγκής και στοργηγής παρέας του.

Σὲ ιέγο ἔχουν ἀποφάσιε πειά. Χρηταμένος, ζεσταμένος, εύτυχισμένος και πλημμυρισμένος ἀπό ἀνέργωστα συναθήματα, ὁ ποιητάς μας πακίνειν, κρατεῖ τώρα στά χέρια του τὰ ζεράκια τῆς καιής του Νότιλλν και φρυστούζει ἐκστατικός:

—Διδύμους μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε τὸν πόλεων σφραγίδων μονάχων. Καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὴν πορώθη στιγμὴν ἔννοιας πάλις ἡ καρδιά μου θὰ σὸν ἀνήκῃ για πάντα. Μεταρρυθμίσθηκα ὅλοτε ἀπὸ τότε. Δὲν μὲ φωνήσων πεῖνες, περιφρόνω τις παγωνίες, ἢ δυστυχίες κι' ἡ στερήσεις λέεις καὶ μὲ χαιρένδυν —ἀπί τούτῳ μὲ λυγίσουσιν— πάρα πολὺ γέραζόμενα ἀκάταπταντα μὲ δρεσσεῖς καὶ οἰστρο. Τελείωσε η «Συλλογὴ» μου, καὶ σὲ λίγες μέρες τὰ ποιήματά μου θὰ διαβάνωντα ἀπ' άλιον. Τὴν ἑστέναι προκλήσεις στὸν ἐξόδον καὶ χθὲς πού πέρασα ἀπὸ κεῖ, μὲ συνεχάροκτης ἐνθουσιασμένος καὶ μὲ βεβαίωσε για τὴν ἐπιτυχία της.

Τὴν κυντάζει θριαμβευτικὰ καὶ ἡ Ντόλλη, χαμογελῶντας ἀπὸ εὐτεχία, τὸν φωτάει χαμηλότερα :

—Τι πράγμα είν' αὐτή ή «Σύλλογή», χωρσέ μου "Αρθορρ;
Έκείνος χαμογελάει γιὰ τὴν ἄγνοιά της καὶ τῆς ἔξηγει μὲ τόνο
προστατευτικὸ στὴ φωνή του:

—Νά.... Ή «Συλλογή».... Δηλαδή.... Ηώς νά σου τό έξηγήσω; Νά.... Τα παιχνίδια που γράφω, θα τα βγάλω σε βιβλίο

κι' ὁ κόσμος θά τα διαβάσει ἀγεράζοντας το ἄχορά. Κατάλαβες; Αὖτε σημαίσας, διν δὲν πολυτατάλαβε ή Ντόλιν. Σημαίσα για τὸν «Ἄρχων ἔχει τὸ γεγονός, οὐδὲ ή Ντόλιν τοῦ τόπου θαυμάζει, τὸν νομίζει για ἀνθρώποι ἀνέτερο —ἰσως καὶ νάναι, ὁ φτωχός! — κρέμεται αὐτὸς τὰ κεῖλα του σύν μιλάει κι' ή τρυφερή καρδιούνα της γνω-
νοπιταίστι στὸ ἀντίκονού του.

—Ναι, ξεσυλούσθη μέστιον ό τον Αρθουρό. Είναι σίγουρος για την έπιτυχία, καλή μου Ντόλλυ. Κατ τόπε πειά, θά πάψη ή φτώχεια νά μας δέρνη, ή φήμη θύ μου χαμογελάν και τό χοϊμά πού σάν τυφλό θά χόνεται μονάχο του στίς τσέτες μου, θά μας ξεσαλίσειν να μέλλουν εύτυχομένο κι' αντο. Έσένα μονάχα άγαπάω, καλή μου, μικρή μου Ντόλλυ. Ήριν σέ γνωστών, δέν ζωσα. Έστιν μέδ δημιουργήσετ. Δέν μπορώ να σπου πάροδο μέ νάνει εύτυχομένο ή άγαπτή σου. Φοβούμαι άλλητιν για την εύτυχία μου αντή και τά χέρια μου διαρκώς κτηπούν υπερανάκα ξέλο.

Ἐκείνη τὸν κιττάζει μὲν θαυμασθό, Ἀποφασίει νὰ τὸν διασόψῃ, φιθυρίζοντας :

—Τί διωργα πού μιλάς,
Αρβισιο. Πόσο σ' ἀγαθό....
Κι' ἔκεινος, συνεπαρμένος
ἄτ τὸ μῆρο τοῦ ἄγνοῦ των
ειδυλλίον, τῆς λέει ἐκστατι-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ, ΣΤΗ ΣΤΟΧΟΛΜΗ

Στό παρακάτω άρθρο, ξνας Γάλλος δημοσιογράφος, δημοίος κατώρθως νά συναντηθή με τή Σφίγγα τού Βορρά στή Στοκχόλμη, αφργεῖται τις έντυπες της συνάντησης αντή.

ΔΩ κι' ένα χυόνο, είχα τήν τύχη νά γνωριζω στό Μπαρόιτς μ' έναν γονιτεικό Σούπδο, ένα ξανθό και οωμαλέο παλινηράφι, που ξεσπούσε σε δινατά γέλια, με τήν παραμικρή αφορμή. Συμπτώσθα τόν νέο αντό δάτη την πρώτη στιγμή πού σχετίσθηκα μαζί του. Και φαντασθήτε τή γαρδα και τήν κατάτληξη μου, δταν ξανθά διά δάχαροδ. Έρχιστε —τείτο λεγόταν δ Σουηδός αντός— ήταν έξαδελφος τής Γκρέτα Γκάρμπο!

— "Αν έθεις καμιά φορά στή Σουηδία, μονά είτε δ Χάρολδ—γελώντας πάντοτε— κι' δην τύχει νά είνε έκει και ή Γκρέτα, θά σε συστήσω στήν έξαδελφη μου και νά τήν παρακαλέσω μάλιστα νά σέ... περιποιηθήση μήδιατέρως. Θά ξέρης βέβαια, δτι ή Γκρέτα άποφευγει τούς δημοσιογράφους, γιά διοίσος αισθάνεται.... δικαιαλογημένη άντιτάσθα!"

... Ποιδς θά μονά τό Σλεγκ, δην τό έπαγγελμα μονά θά μ' έκανε νά βρεθώ μά μέρα, ποινά δάτη ένα μήνα, στή Στοκχόλμη και νά συναντήσω τόν "Έρχιστε, σ' έποχη μάλιστα πονή ήταν έκει και ή Γκρέτα Γκάρμπο; Ή μεγάλη καλλιτέχνης πήγε στήν πατρίδα της γιά νά άναπτυχθή υπέρο" από ένα κοπωστικό ταξίδι στήν Εδώρωτη.

"Υπενθύμισα στό Χάρολδ τήν έπόσθετο πού μονά έδωσε στό Μπαρόιτς. Κι' έκεινος κράτησε τόν λόγο του. "Ένα άταγεμα με πήγε στήν εργασία βέβαια, λίγο έχω ατ' τή Στοκχόλμη, στήν διοίσο ξέμενε ή Γκρέτα μετ' τή μητέρα της, με συνέστηση στήν έξαδελφη του, τής είλει μερικά καλά λόγια γιά μένα κι' έφυγε, αφού μονά ψιθύρισε με τόρο σ' αντί :

— "Αν τής κάνης καμιά αδιάκειτη έργωτα γιά τήν αισθητική της ζωή, γιατί είναι ίκανη νά σε πετάξῃ έξω!"

Και βρέθησα μόνος με τήν Γκρέτα-Γκάρμπο.

Πρώτη φορά τήν έβλεπα από κοντά. Όποτέσο, τά γαλακτηρίστικά τού προσώπου της, αν και δέν είνε κανονικά, έχουν

κατοικεύων πάντα...

Έκεινη δέν τού μιλάει. Μένουν βούβοι λιγες σπαγκές, με συγκεντρωμένη τήν άνταξή τους στά γενάτα μεταξύ της άνω της λατρεία μάτια τους και τά σφιχτοπλαστικά κέρια τους σιγοπότι μων ατ' τή γλυκειά σιγημάνητο πού κοιδίθων.

Διό προσωπίσα γέροντιν τόρο ανάλαφρα ποδς τά έμπρος. Τέσσερα δινατάσμενα χαλάκια σιγύγον και τέσσερα μάτια μισοκελίνουν από άνειπτη έγκατλασιψι.

"Ας τούς αφήσουμε ήσύχους νά άπολασσον τήν άθωα εντυχία τους. Λίγα λεπτά άκουμα, κι' ή σφιγκτήρα τού έργοστασίου τής Ντόλλυ θά τήν ιρόπαξη διπλασιάνα ατ' τήν άγκαλιά τού" Αρθουρού της και θά τήν κλείση στο στενόχωρο έργαστηριο γιά τήν έπιστον δουλειά της.

Έλεν βαρύν και φτωχικό τό Παρόφη τους, μά ήτοντες ενηθύμησε δλόφυχα ένα Μέλλον, σύμφωνο με τ' άγνα τους δυνατά...

Η Γκρέτα Γκάρμπο.

κάτι τό τραγικό, πού έπεισαν διά τό Παρόφη. Δέν ξεινα σ' άλλη πόλη, γιά νά μιν ζάστω τήν ώρατα έντυπων πού άρρεσ στήν ψυχή μου ή έπισκεψις μου στήν πρωτεύουσα σας. Η διάθεια είνε, δτι ξέρω τό Παρόφη κι' από άλλα ταξείδια. "Αν διως τήν τελευταία φορά βρέθηκαν μερικοί μέλισσων δημοσιογράφοι, οι διοίσοι άπειλήσαν ψυχήν τόν Παρόφη, τό 1926, μπροστούν νά μείνω διόληρης μήρες στό Παρόφη, στό σπίτι μάς φίλης τής μητέρας μου, και νά γάνω μαρωνινούς περιπάτους στήν δρόμους και στά μουσεία, χωρίς νά άποτελθη κανείς εεσθότερο τήν παροιά μου.

— "Μόλις έδω κατ' εύθεταν δάτη τό Παρόφη. Δέν ξεινα σ' άλλη πόλη, γιά νά μιν ζάστω τήν ώρατα έντυπων πού άρρεσ στήν ψυχή μου ή έπισκεψις μου στήν πρωτεύουσα σας. Η διάθεια είνε, δτι ξέρω τό Παρόφη κι' από άλλα ταξείδια. "Αν διως τήν τελευταία φορά βρέθηκαν μερικοί μέλισσων δημοσιογράφοι, οι διοίσοι άπειλήσαν ψυχήν τόν Παρόφη, τό 1926, μπροστούν νά μείνω διόληρης μήρες στό Παρόφη, στό σπίτι μάς φίλης τής μητέρας μου, και νά γάνω μαρωνινούς περιπάτους στήν δρόμους και στά μουσεία, χωρίς νά άποτελθη κανείς εεσθότερο τήν παροιά μου.

— "Άλλα πέφασαν πειά οι έντυπουμένοι έξεινοι χρόνοι. 'Από τότε, παρ' άλλα τά προφυλακτικά μέτρα πού παίρνω γιά νά μη μ' άναγνωρίσουν, ένοχηλοιμια πάντοτε δάτη τούς δημοσιογράφους κι' από τούς θαυμαστάς μους...

— "Η Γκρέτα σταμάτησε λιγό, άναψε ένα ξανθό στιγμό και συνέχισε :

— Είπαν γιά μένα, δτι είμαι άγνια, άτλησιστη, μισανθρωπος, νευροθενής κι' ένα σωρό άλλα πράγματα. Στήν πραγματιστητή, δέν ουδιδώνει τίποτα από άλλα αιτά. Είμαι, άπλοντατα, διώς άλλα τά κοριτσάτα τής φυλής μου, περήφανη και φιλέσημη. Δέν μ' άρρεσε νά λέω σε κανένα τόν πόνους και τίς γαρές μου. Κρατώ τά μυστικά μου μονάχα γιά τόν έαντο μου, και μιν μονά φαίνεται δτι από τή στιγμή πού θ' άφησω έναν ένο νά καταλάβη τί κούβω στήν καρδιά μου, είνε άνω ζάνω τήν άπομιστητά μου..."

Θά ηθελα νά τής πάνω ένα σωρό έρωτησες πού μονά φιλόγιζαν τά χειλή. Θυμήθηκα διως τήν σύντατη τού Χάρολδ "Έρχιστε, φοβήθηκα μήρες έξοχηστη τήν Γκρέτα με καμιά μάδισκητη έρωτηση μου και... έζεισα επιμελῶς τό στόμα μου.

— "Π μεγαλείτερο ενίχωστηρο μου έδω στή Στοκχόλμη, στόν τόπο πού γεννήθηκα — συνέχισε ή μεγάλη καλλιτέχνης— είνε νά έντυπος προτόπων και νά κάνω περιπτώνες στά περιχώρα, στά χιονισμένα δάση. 'Ωστόσο, δέν μπορώ νά λησμονήσω και τό έπαγγελμά μου. Συγνά, ένω περπάτω μόνη μου, παίζω διασφόρους ρόλους. 'Αγαπώ τήν τέχνη μου. Στό Χόλλυγουντ, με καπηγορούν δτι δέν θέλω ποτέ νά κάνω δικιά με σια σκηνή, πούν τή γυρίσω. Αέτο δέν είνε άλληθευτικό. Μελετώ τό δόλο μόνη μου, στήν ποσ, στό δόρο πού περπάτω. Κι' διωτή έθηκη ή στιγμή νά πάιξω, έχω καλύ πρέπει νά κάνω πάνω τόπον.

» Θά μείνω έδω τρεις περίπου μήρες. Είμαι κατάκοπη. Αισθητικαί τήν άναγκη νά ξεκουραστώ. Τήν πρασινέντη έθοιμάδα έλλαγα ένα έπειταν τηλεγράφημα από τό Χόλλυγουντ. Μέ πάιξω! Ήπιούν έπιμωνως! Θέ μω! Π πότε επί τέλους ώλι μ' άργησον αιτοί μονάθρωποι νά άναπτερωθω!...

— Βαρεθήκατε τόν κινηματογάφο;

— Γιατί, νά σας τό κρύψω; Ναι... Τόν βιωσθήσατε κι' αιτών. Θέλω ν' αποτρέψω πάντοτε τήν ήσυχησάση...

— Είσαστε ποιοφασμένη;

— Πάρα πολύ. Μού χρειάζεται άπολητη γαλήνη. Ο ούδανός τής 'Ιταλίας ή τής 'Ελλάδος θά μονά έδιναν τή μεγάλη ψυχή μήρες. Σκέφτουσα μάλιστα νά πάω νά μείνω ένα δλόκηρο παλοσατή στήν Κέρκυρα, στά μαγεμένο νησί τής αύτοκατείρας 'Ελισσάβετ... Έσει θά ξαναγεννηθώ άσφαλτος...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΟΙΟΝΤΑΣ

— Επαρε ήλαδι από τήν καρφή και μέλι από τόν πάτα.

— Άν δέν είναι προϊόντα μερικά ζυμώνεις,

— Είπαν τού λαολού «εφωνία» κι' έκαψε τά φούζα του.